

کِتَابِ مِیکاهِ نَبِی

مِیکاهِ نَبِی دَ بارِه یهُودا پادشاهی
جنُوبی و سامِرِه پادشاهی شمالی اِسرائیل
پیشگویی مُونه. اُو دَ خِلافِ بے اِنصافی،
بُت‌پرستی و فایده کشی از غریبا توره
مُوگیه و خبرداری مُونه که رهبری فاسِد و
اعمالِ پُرگناه باعثِ تباهی اِسرائیل،
خُصُوصاً اورُشلیم مُوشه. دَ عَینِ حال،
مِیکاهِ مردُم ره سُون توبه تشویق مُونه و
بَلَدِه آینده اُمید میدیه.

مَوضوع‌های مُهمِ کِتَابِ اینیا اَسته:

فهرستِ عنوانها

قضاوت دَ بِلِه سامِرِه و اورُشَلِیم

(۱:۲)

قضاوت دَ بِلِه کَسای که شرارتِ مُونه

(۱:۲)

توره میگاه دَ باره انبیای دروغی

(۶:۲)

وعده بَلدِه باقی مَنده های اِسرائیل

(۱۲:۲)

سرزنشِ رهبرای و انبیا (۱:۳)

برقراری صلح د اورشلیم و دُنیا

(۱:۴)

پس آمدو از اسیری (۶:۴)

یگ حکمران از بیت-لحم پیدا موشه

(۱:۵)

ادعای خداوند دِ خِلافِ اسرائیل

(۱:۶)

گناهِ اسرائیل و جزای شی (۹:۶)

ماتمِ نبی بخاطرِ گناهِ یهودا (۱:۷)

پشیمانی و توکلِ اورشلیم د خدا

(۸:۷)

۱ کلامِ خداوند که د میکاه

مورشتی د روزای پادشاهی یوتام، آحاز و
حزقیا پادشایونِ یهودا نازل شد و او د باره
سامره و اورشلیم د رویا دید اینی آسته:

قضاوت د بِلِه سامره و اورشلیم

۲ آی قومها، پگ شمو بشنوید؛

آی زمی و تمام

باشنده‌های شی،

گوش بگیرید!

خُداوندِ قَادِرِ مُطَلَقِ دَ خِلَافِ شُمُو
شاهِدی میدیه،

آرے، خُداوند از خانِه
مُقَدَّسِ خُو شاهِدی
میدیه.

اینه، خُداوند از جایگاهِ خُو بُرُو ۳
مییه

و تاه اَمَدِه دَ بِلِه جای های
بِلندِ زمی حَرکت

مُونَه.

اوخته کوهها دَتی ازو آو موشه ۴

و دَرهها دُوشق موشه،

رقمی که موم دَ پیشِ آتشِ آو

موشه

و رقمی که آو سرشبو

سیل مُونَه.

پگِ امزیا بخاطرِ خطایِ یعقوب ۵

و بخاطرِ گناههایِ خانوارِ

اسرائیل آستہ۔

بلدہ خطای یعقوب کی ملامت
آستہ؟

آیا مردمِ سامرہ نییہ؟

بلدہ بُتخانہ‌های یھودا کی ملامت
آستہ؟

آیا مردمِ اورشلیم نییہ؟

خداوند مَوگیہ: ⑥

”ما سامرہ رہ یگ کوڈ خرابہ د“

بیابو جور مُونم،

یگ جای بَلدِه شندونِ
تاک‌های انگور.

ما سنگای ازو ره دَ دره پورته
مُونم

و تادو شی ره لُچ مُوکنم.

تمام بُت‌های ازو تِکه-و-پرچه ۷
مُوشه،

پگِ هدیه‌های بُت‌خانه
ازو قد آتِش دَر

میگیره

و تمامِ مُجَسَمه‌های شی

بیرو مُوشه،

چراکه اونا ره از مُزِدِ فاحِشگی جَم

کده

و اونا بسمِ بَلَدِه مُزِدِ

فاحِشگی اِسْتِفاده

مُوشه. ”

امزی خاطر ما سوگواری و ناله

مُونُم؛

ما پای لُج و جان لُج راه
مورُم؛

ما رقمِ شغالها نوحه خانی مُونم

و رقمِ شترمرغها ماتم
مُوکنم؛

چراکه زخم های سامیره لاعلاج ۹
آسته

و زخمها دَ یهودا اَمدَه،

حتی دَ درگه قوم مه،

دَ اورشَلیم رَسیدَه.

ای ره دَ دُشمنای مو دَ جَت نَگید (۱۰)

و هیچ چخرا نَکنید،

بَلکِه دَ شارِ خودون مو دَ بَیت-

عُفره

خودون ره دَ خاک لول

پَدید.

ای باشنده‌های شافیر، (۱۱)

لُچ و شرمنده دَ راهِ خُو

بورید؛

باشنده های صئانان

پیش نمیه؛

بیت-ایصل ناله مونه

و حمایت خوره از شمو

دور موکونه.

اگرچه باشنده های ماروت ⑫

سخت دانتظار روزای

خوب آسته،

ولے بلا-و-مُصِیبت از طرفِ
خُداوند

دَ بِلَه درگه‌های اورشَلیم
نازل شُدِه.

آی باشنده های لاخیش، ۱۳

اَسپ‌ها ره دَ گاڈی‌ها بسته
کده دُوتا کنید؛

آی لاخیش، شروعِ گُناهِ دُخترِ
صَهیون تُو اَسْتی،

چراکه خطایِ اسرائیل دَز

تُو پيدا شُد.

۱۳) امزی خاطر یگ مکتوبِ جدایی

دَ مورِشَت-جَتِ بدی؛

مردُمای اکذیبِ بَلدِه پادشایونِ

إسرائیل

مَنبع کذب-و-دروغ

مُوشه.

۱۵) آی باشنده‌های مَریشه،

ما تَصَرَّف کُننده ره دَ بَلِه

شُمُو رَبِّي مُونِمُ؛

شان-و-شوکتِ اسرائیل

دَ غَارِ عَدْلَامِ دُوتَا مُونِه.

خودون ره بخاطرِ بچکیچای ۱۶

نازدانِه خُو

کَل کَنید و مُوی خُو ره تراش

کده ماتم بِگَیرید.

خودون ره دَ اندازِه کَل کَنید که رقمِ

قَجیر شُنید،

چراکه اونا از پیش شُمو دَ
اسیری بُرده مُوشه.

قضاوت دَ بِلِه کسای که شرارت مُونه

۲ ① وای دَ حالِ کسای که
نقشه شرارت

و کارای شریبرانه ره دَ
جاگه خُو میکشه

و غیتیکه روشنی صُبح مُوشه اُو
ره دَ جای میره،

چراکه اُو دَ قُدْرَتِ دِستِ
ازوا آسته.

② اونا زمینای مردُم ره طَمَعِ مُونه و
دَ زور میگیره؛

خانه‌ها ره طَمَعِ مُوکْنه و
خُنْده موشه.

اونا ام دَ بِلَه مَرْدِ خانه و خانوار
شی دِستِ دِراز مُونه

و ام دَ بِلَه مَرْدُم و میراث
شی.

امزی خاطر خُداوند اینی رقم ③

مُوگیه:

”اینه، ما قصد دَرُم که دَ خِلافِ
خانوارای شُمو بلا-و-مُصِیبت
بیرُم

که شُمو گردونای خُوره
از شی دُور نَمِیتَید

و شُمو دیگه مغرُورانه راه
نَمورِید،

چراکه اُو یگ زمانِ بَد

آسته.

دَ امزُ و روز مردُم شُمورِه طعنه

۴

میدیه

و از ریشخندی ناله کده

سخت نوحه خانی

مونه

و مَوگیه، 'مو کاملاً تباه شُدی؛

میراثِ قومِ مو دِ دیگرِ

تعلقِ گرفته؛

أو از مو گرفته شُدِه.

آرے، زمینای مو ره

تَصْرُفِ كُنْدَه‌ها دَ بَيْنِ

خُو تَقْسِيمِ مُونَه. ”

⑤ امزی خاطر تُو دَ جماعتِ خُداوندِ یگو

کس نَمیدَشته بَشی که دَ وختِ پِشک

اَندختو بَلدِه تَقْسِيمِ زمی ریسپو ره کَش

کُنَه.

توره میگاه دَ باره اَنبیای دروغی

⑥ اَنبیای ازوا تبلیغ کده مُوگیه:

”تبلیغ نَکنید،

کس نباید ای چیزا ره
تبلیغ کُنه؛

”رَسوایی دَ بِلَه مو نَمییه.“

⑦ آی خانوارِ یعقوب، آیا دُرُست
آسته که امی رقم بُگید:

”صبرِ خُداوند هنوز
خلاص نَشُدِه.“

امی کارا نقِشِه ازو
”نِیسته.“

خُداوند مُوگیه:

”تورای مه بلده کسی که عادلانه
رفتار مونه

د خوبی شی تمام موشه.

تا دیروز شمو قوم مه بودید،
لیکن آلی رقم دشمو د خلاف مه
باله شدید؛

شمو چین و کالا ره

از جان کسای که خاطر جم تیر
موشه

و د فکر جنگ نیسته بر

مُونِيد .

شُمُو خاتُونُو قَوْمِ مَرِه (۹)

از خانه های نُوربندِ ازوا
هَي مُوَكُنِيد

و از بچکِيچايِ ازوا

شان-و-شَوکتِ مَرِه که

دَزوا دَدِيمِ بَلدِه همیشه

مِيگِيرِيد .

باله شُنِيد و بورِيد، (۱۰)

چُونِ اِیْ جَایِی نِیِیَہ کَہ
آرام-و-بِیغَم بِشِیْنِیْد،

چَراکَہ اِیْ سِرْزَمِی نَجِسْ شُدَہ؛

اِیْ شُمُورَہ قَدِ یِگِ تَبَہِی
سَخْتِ تَبَہِ مُونَہ.

اگَہ یِگِ آدَمِ چَلْبَازِ وِ دِروغِگَوی (۱۱)

بِیِیَہ

وِ اِز رُوی حِیَلِہ-و-نِیْرَنَگِ

بُگِیَہ، 'مَآ دَ بَارَہ

شَرَابِ وِ شَرَابِ قَوِی

دَزْ شُمُو وَعَظْ مُونُم،

امو نفر بلده امزی قوم
واعظ موشه.

وعده بلده باقی منده های اسرائیل

ای یعقوب، ما حتماً پگ شمو ره
جَم مُوکنم؛

آره، ما باقی منده های
اسرائیل ره یگ جای
مُونم؛

ما اونا ره رقمِ گوسپندو دَ یگ
قوتو قرار میدیم

و رقمِ گله دَ علفچرِ ازوا؛

بخاطرِ تعدادِ کلونِ مردمِ دَ
اُنجی چیغ-و-شور
مُوبشه.

امو که راه ره واز مونه پیشلونِ ۱۳
ازوا موره؛

اونا راه ره واز مونه و از
درگه تیر شده برو موره.

پادشاهِ ازوا پیشِ پیشِ ازوا مورِه،

”آرے، خُداوند سَرَقَطار ازوا.“

سَرزَنشِ رَهِبِرا و اَنبِیا

۳ ① اوختِه ما گُفْتُم:

”آی رَهِبِرای یَعقُوب

و حُکمرانای خانوارِ

اِسْرائِیل، بِشَنوید!

آیا شُمو نَباید اِنصاف رِه بِدَنید؟

شُمو کسای که از خُوبی ②

نَفَرَت دَرِید و بَدی خوش

شُمو مییه،

شُمو کسای که پوست ره از جِسْمِ

مَرْدُم

و گوشت ره از اسْتُغونای

ازوا میکنید؛

شُمو کسای که گوشتِ قَوْمِ مَرِه ③

مُوخوَرِید،

پوستِ ازوا ره از جِسْمِ

ازوا جدا مُونید،

استُغونای ازوا ره میده مُونید

و اونا ره ٹوٹہ ٹوٹہ

مُوکُنید رقمِ استُغونای

منہ دیگ

و رقمِ گوشتِ منہ دیگِ

کٹہ.

وخت شی مییه که امی حُکمرانا

④

دَ پیشِ خُداوند ناله-و-فریاد مُونه،

لیکن اُو دَزوا جواب

نَمِيدِيه؛

بَلَكِه رُوي خُورِه دَ امزُو غِيَت

ازوا تاشه مُونه،

چراکه اونا مُرتَكِبِ اَعْمَالِ

شَرِيرَانِه شُدِه.

⑤ خُداوند دَ بارِه اَنبِيَايِ كه قَوْمِ مَرِه

گُمراه مُونه يِگِ پَيغامِ دَرِه، دَ بارِه امزُو

اَنبِيَا كه وَخْتِي يِگُو كَسِ دَ دَانِ ازوا يِگُو

چيزِ تيله مُونه، بَلدِه اَزُو دُعَايِ خَيْرِ مُونه،

ليكنِ كَسِي كه يِگُو چيزِ دَ دَانِ ازوا تيله

نَمُوکُنِه، دَ خِلَافِ اَزُو اِعْلَانِ جَنگِ مُونه؛

آرے، خُداوند دَ بارہ ازوا اینی رقم مُوگیہ:

⑥ ”اینہ، دَ بِلہ شُمو شاو مُوشہ و

شُمو دیگہ رویا نَمینگرید

و تریکی مُوشہ و دیگہ

پالگیری نَمیتنید.

آفتو از بِلہ انبیا میشینہ

و روز دَ بِلہ ازوا تریک

مُوشہ.

⑦ کسای کہ رویا مینگرہ رسوا

مُوشہ

و کسای که پالگیری

مُونه شرمنده؛

اونا پگ شی دست خوره د بِلَه

دان خو میگیره،

چراکه از طرفِ خدا هیچ

جواب نمییه.

لیکن ما پُر از قدرت شدیم،

پُر از روحِ خداوند،

و پُر از انصاف و جرات

تا دَ يَعْقُوبُ خَطَاى شى ره اِعلان
کنم

و دَ اِسْرَائِيلَ گُناهِ شى ره.

⑨ آى رهبرای خانوارِ يعقوب

و حُکمرانای خانوارِ

اِسْرَائِيلَ، اِى ره

بِشَنوید،

شُمو کسای که از اِنصافِ بَد

مُوبرید

و هر چیزى راست ره کَج

معنیٰ مُونید،

۱۰) شُمو کسای که صَهیون ره دَ
وسیلَه ریختندونِ خُون آباد مُونید،

اورشَلیم ره دَ وسیلَه

شرارت!

۱۱) حُکمرانای اورشَلیم بَلدِه رِشوت
قضاوت مُوکنه،

پیشوایون شی بَدُونِ مُزد

تعلیم نَمیدیه

و انبیای ازو بَلدِه پیسه

پالگیری مُونہ؛

هنوز ام دَ خُداوند تَوَكَّل کده

مُوگیه:

”یقیناً خُداوند قد ازمو

آسته؛

هیچ بلا دَ بِلَه مو نمیه!“

پس بخاطرِ ازشمو ①۲

صَهیون رقمِ زمی قُلِبَه مُوشه،

اورشَلیم یگِ کوڈِ خرابه جور مُوشه

و کوهِ خانِه خُدا دِ بِلندی که
پُر از جنگلِ آسته تَبَدیل
مُوشه.

برقراری صلح دِ اورشَلیم و دُنیا

۴ ① روزای مییه که

کوهِ خانِه خُداوند از پِگِ
کوه‌ها کده بِلند مَرْتبه
مُوشه

و از پِگِ تِپه‌ها کده بِلندتر قرار
میگیره

و قوم‌ها سُون شی رَی
مُوشه

② و مِلَّت‌های کَلو آمده مُوگیه:

”بِیِد که دَ کوهِ خُداوند
بوری،

دَ خانِه خُدای یَعقُوب،

تا اُو راه-و-طَرِیق خُورِه دَز مو
تَعَلِیم بِدِیه

و مو دَ راه‌های ازو قَدَم
بِزَنی.”

چُون شَرِيعَتِ از صَهيونِ صَادِرِ
مُوشه،

كلامِ خُداوندِ از اورُشليمِ.

③ اُو دَ مِينَكَلِ قَوْمِهايِ كَلو قِضاوَتِ
مُونه

و قِضيه‌هايِ مِلَّت‌هايِ

قَوِي رِه تا جاي‌هايِ

دُورِ فَيَصَلَه مُوَكُنَه؛

اُونا شَمشِيرايِ خُو رِه كُفْتَه دَ

سوغمِه‌ها تَبْدِيلِ مُونَه

و نیزه‌های خوره د
داس‌های شاخچه-
بری؛

یگ ملت دِ خِلافِ دیگه ملت
شمشیر باله نمونه

و دیگه جنگ یاد
نمیگیره،

بَلَكِه هِر كَس دَ تِي تَاكِ اَنگُور و ۴
دَ تِي دِرختِ اَنجِيرِ خُو مِيشِينِه

و هیچ کس اونا ره

نَمِیْتَرَسَنَه؛

چُون دَانِ خُداوندِ لَشکرها
ای ره گُفته.

تمامِ قوم‌ها هر کَدَم شی نامِ خُدای
خُو ره گِرِفته از شی پیروی مُونه،

لیکن مو نامِ خُداوند، خُدای خُو
ره گِرِفته

تا اَبْدُالاباد ازو پیروی
مُونی.

پس آمدو از اسیری

⑥ خداوند مَوگیه:

”دَ امزُ و روز ما آدماي لَنگ

و نفرای هَی شُدِه ره جَم
مُونُم؛

امچنان کسای ره که ما
دُچارِ بَلا-و-مُصِیبت
کدیم.

⑦ ما آدماي لَنگ ره دَ عِنوانِ

باقی منده‌ها جَم مُونُم،

امو نفرا ره که هئی شُدُد،
یگِ مِلَّتِ قَوی جور
مُونُم

و ما، خُداوند دَ کوهِ صَهیون دَ بِلَه
ازوا حُکمرانی مُونُم،

از آلی تا اَبَدُالاباد.

دَ بارِه ازتُو آی بُرَجِ پیره‌داری
گَله،

آی دُخترِ صَهیون که قلعِه
مُستَحکم اَسْتی؛

ای دز تو میرسه،

آرے، حکمرانی سابق دز
تو میرسه،

یعنی پادشاهی دخترِ
اورشَلیم۔“

آلی چرا ناله-و-فریاد مونی؟ ⑨

آیا دز تو هیچ پادشاه
وجود ندره؟

آیا مشاور تو از بین رفته

که تُو رِقْمِ خاتُونی که
میزیه دَرِدِ میکشِی؟

۱۰) آی دُخترِ صَهیون،

رِقْمِ خاتُونی که میزیه دَرِدِ

بِکَشِ و تاو-و-پیچ

بُخور،

چُون تُو آلی از شار بُر موشی

و دَ بیابو خیمه میزنی

و تا بابل بُرده موشی.

دَ اُونجی تُو نِجات پَیدا مُونی؛

اَرے، دَ اُونجی خُداوند تُو

رہ

از دِستِ دُشمنای تُو

خِلاص مُونہ.

امی آلی مِلَّت‌های کَلو ①①

دَ خِلاف تُو جَم شُدہ و

مُوگیہ:

”بیلید کہ صَہیون نَجِس شُنہ“

و چیمای مو از توخ کدون

شی لِدَت بُرِه. ”

لیکِن اونا فِکرای خُداوند ره ۱۲

نَمیدَنه

و قَصَد شی ره نَمُوفامه

که او اونا ره رِقْمِ قَوَدَه‌ها

دَ خرموجای جَم کده.

ای دُختر صَهیون، ۱۳

باله شُو و جُغُول کُو،

چراکه ما شاخ تُو ره آینی جور مُونم

و سُم‌های تُو ره بُرنزی؛

تُو غَدِر قَوْم‌ها ره زده تِکِه-و-پرچه

مُونی

و وُلجِه ازوا ره بَلدِه خُداوند

و مال-و-دَوْلَتِ ازوا ره بَلدِه

خُداوندِ تمامِ زمی وَقَف

مُونی.

یگ حُکمران از بیت لَحْم پَیدا

مُوشه

۵ ① آی شارِ لشکرها،
لشکرهای خُورِه جَم کُو،

چُون مو دَ محاصِرِه قرار
گِرِفْتِے؛

اُونا قد سوٹہ-چیو

دَ کومِه حُکمرانِ اِسرائیل
مِیَزَنَه.

② و تُو آى بَيْت-لَحْمِ اِفْرَاتِه،

اگرچه دَ مینکلِ اولادِ

بابه‌های یهودا ریزه

آستی،

ولے از تُو بَلَدِه مه

کسی پیدا موشه که دَ

اِسْرَائیلِ حُکْمْرَانِی

مُونِه

و اَصْل-و-نَسَبِ شِی از قَدِیم،

از زمانای دُور و جُود

دَشْتَه .

③ پس خُداوند اُونَا رَه تا زَمَانی کِه
خَاتُونِ شِکَامْتُو بَزِيه

دَ دُشْمُو تَسْلِيْمِ مُونَه .

اوخته باقی قوماي امزو باچه

پس دَ دِيرِ بَنِي إِسْرَائِيلِ
مِييه .

④ و اُو ايسته شُدِه گَلِه خُو رَه
مِيچَرَنَه ،

دَ قُوْتِ خُداوند و دَ

قُدْرَت-و-اِختیاری که

دَ نامِ خُداوند، خُدای

شی آسته.

و اُونا دَ اَمْنِیتِ زَنَدگی مُونه،

چُون دَ اَمْرُو غِیتِ اَوازِه

بُزُرگی اَزو تا اَخْرای

زَمی مِیرَسَه؛

⑤ و اُو مَنبَعِ صُلح-و-آرامِشِ مُوشَه.

وختیکه لَشکِرِ اَشُور دَ سِرزَمین

مو بییه

و د قلعه های مو پای
بیله،

مو د خِلافِ ازوا هفت چوپو

و هشت رهبر ره باله
مُونی.

⑥ اونا قد شمشیر د بِلِه سرزمینِ
آشور،

د بِلِه سرحدای سرزمینِ
نمرود حُکمرانی

مُونه؛

امو باچه مو ره از چنگِ لشکرِ
آشور

وختیکه اونا دَ سرزمین
مو داخل شُنه

یا دَ سرحد مو پای بيله
نجات میدیه.

اوخته باقیمنده یعقوب دَ مینکل
قوم‌های گلو،

رقمِ شبِنمی مُوشه که از

طَرَفِ خُداوند آسْتَه

و رَقْمِ بارِشِ دَ بِلِه سَوزِه مُوبارِه

و اِنْتِظارِ اِنسانِ رِه

نَمِیکِشِه

و بَلَدِه بَنیِ آدَمِ مَعطَل

نَمُونِه.

و باقی مَنده های یَعقُوب

دَ بَینِ مِلَّتْها و دَ مینکلِ

قَومِهایِ کَلو،

رَقْمِ شِيرِ دَ بَيْنِ حَيَوَانَايِ جَنَگِ

و رَقْمِ شِيرِ غُرَانِ دَ بَيْنِ

رَمَه‌هَایِ گوسپندو

مُوشه،

وختیکه تیر مُوشه پایمال مُونه و

پاره پاره مُوکنه

و هیچ کس از چنگ شی

نجات دده نَمیتنه.

دِست تُو دَ بِلَه مُخَالِفَايِ تُو بِلند

⑨

مُوشه

و پگِ دُشمنای تُو نابُود
مُوشه.

⑩ خُداوند مُوگيه:

”دَ امزُو روز ما اَسپهای تُو ره از
مینکل تُو نابُود مُونم

و گاڏیهای تُو ره خراب؛

⑪ ما شارای سرزمین تُو ره از بین
مُوبرم

و تمامِ قلعه‌های مُستحکم
تُو ره چپه مُوکنم؛

①۲ ما دِسْت تُو رِه از جادُوگری کوتاه
مُونُم

و پالگیرا دیگه دَز تُو پیدا
نَمُوشه؛

①۳ ما بُت‌ها و ستون‌های پَرستیشی تُو
ره

از مینکل تُو نابُود مُونُم

و تُو دیگه دَ کارِ دِستای خُو

سَجده نَمُونی؛

۱۳ ما بُت‌های اَشیره تُو ره از مینکل
تُو ریشه‌کن مُونم

و شارای تُو ره تَباه
مُوکنم؛

۱۵ ما قد قار و غَضَب

از مِلّت‌های که از آید نَمُوشه
اِنْتِقَام مِیْگِیْرَم.

اِدْعای خُداوند دَ خِلَافِ اِسْرَائیل

۶ ۱ چیزی ره که خُداوند مُوگیه

بِشْنَوِيد:

بَالِه شُو، اَي قَوْمِ اِسْرَائِيل، دَ پِيشِ
رُوي كوهها اِدْعاي خُو ره پِيشِ
كُو

و بيل كه تپهها آواز تُو ره
بِشْنَوِه.

اَي كوهها و بُنيادهاي دايمي ۲
زمي،

دَ اِدْعاي خُداوند گوش
بِدِيد؛

چُون خُداوند دَ خِلافِ قَوْمِ خُو اِدعا
دَره

و قد اِسرائيلِ جَر-و-بَحْث
مُونه.

③ اُو مُوگيه:

”اَي قَوْم مه، ما دَ حق تُو چيز
كار كديم؟

قد چيز خيل تُو ره از خُو
بيزار كديم؟

دز مه جواب بدي!

④

ازی که ما تُو ره از سرزمینِ مصر

بُرو اُورْدُم

و تُو ره از خانه غلامی

آزاد کدُم

و مُوسیٰ و هارُون و مریم ره

پیش رُوی تُو ری کدُم، از

مه بیزار شدِے؟

⑤

ای قوم مه، دَیاد خُو بیر که

بالاق پادشاهِ موآب چی نقشه

کشید

و بِلْعَامِ بَاچِه بَعورِ دَزُو

چی جواب دَد؛

و دَ غَيْتِ سَفَرِ از شَطِیْمِ تا جِلْجَالِ

چی واقع شد

تا که تُو اَعْمَالِ عَادِلَانِه

خُداوند ره بِدَنی. ”

ما قد چیز خیل دَ حُضُورِ خُداوند ۶

بیبیم

و خود ره دَ حُضُورِ خُدای

تعالیٰ خَم کُنم؟

آیا دَ حُضُورِ شِیْ قَدْ قُرْبَانِیْ هَای
سوختنی

و گوسله های یگ ساله
بییم؟

آیا خُداوند قَدْ هزارها قُوجِ ⑦

یا دَهاها هزار دریای روغو
خوش مُوشه؟

آیا اوّلباری خُورِه بِخَاطِرِ خَطَای
خُورِ

و ثَمَرِ جِسمِ خُورِه بِخَاطِرِ

گُناهِ جانِ خُو بَدِیم؟

① آیِ اِنسانِ فانی، خُداوند دَز تُو
گُفته که چی خُوب اَسْتَه؛

خُداوند از تُو چی طَلَب
دَرَه

سِوای که اِنصاف ره دَ جای
بِیری،

وفاداری-و-مِهْرَبانی ره
دوست بَدَنی

و عاجزانه دَ حُضُورِ خُدای

خُو قَدَمِ بَرَنی؟

گُناهِ إِسْرَائیلِ و جَزایِ شی

ترس از نامِ خُداوندِ حِکمتِ اَسته؛ ①

آوازِ خُداوندِ دَ شارِ کُوی

مُونه

و مُوگیه: ”ما تِیاقِ

مجازاتِ ره مُقَرَر

کدیم؛ خُوبِ گوش

کُنید!

۱۰) آیا هنوز دَ خانِه آدمِ شَریر
خزانه‌های که از راهِ شَرارتِ دَ
دِست آمده

و مَنک‌های گَم که مایه
نَفرتِ آسته و جُود
نَدره؟

۱۱) آیا ما مِیتنم از ترازوه‌های شَریر و

و خَلطِه سنگای غَلَطِ چِیم
پوشی کُنم؟

۱۲) دولت‌مندای شارِ پُر از ظَلَمِ آسته،

باشنده‌های شی دروغ
مُوگِیَه

و زیونای چلباز دَ دان‌های
ازوا آسته.

۱۳ امزی خاطر، آی شار، ما توره
زخمی مُونم

و توره زده بخاطرِ
گناه‌های تُو بیرو
مُوکنم.

۱۴ تُو مُوخوری، لیکن سیر نَموشی

و گُشَنگی تُو دَ وِجُود تُو

مُومَنه؛

تُو مال-و-دَوْلَت دَ دِست مِری،

لیکن ذَخیره نَمِیتنی

و چیزی ره که ذَخیره

کُنی، ما اُورِه دَ

شَمشیر تَسَلِیم مُونم.

تُو کِشت مُونی، لیکن دِرَو ①۵

نَمُونی؛

تُو زَبِتُون ره لَغَه مُونی،

لیکن خود رہ قد
روغو چرب نموکنی؛

تو انگور رہ لغه مونی،
لیکن شراب شی رہ
وچی نمونی.

ازی کہ تو احکامِ عمری ①۶

و تمامِ کارای خانوارِ آخاب رہ
نگاہ کدے

و از مشورہ‌های ازوا پیروی
مونی،

ما تُو ره یگ بیرنه جور مُونم

و باشنده‌های تُو ره مایه

أفسوس؛

پس تُو رسوایی قوم مَره

مینگری.

ماتمِ نبی بخاطرِ گناهِ یهودا

۷ ① وای دَ حال مه! چُون ما

رقمِ کسی شُدیم

که بعد از جَم شُدونِ میوه

های تایستونی

و بعد از چینده شُدونِ انگُورا

یگ خوشه پَیدا نَمیتنه که

بُخوره؛

هیچ انجیرِ نورس وجود

نَدَره که جان مه دَ

آرزوی شی آسته.

آدمِ نیک-و-پرهیزگار از زمی

②

نابود شُده

و هیچ آدمِ دُرستکار دَ

مینکلِ اِنسانا باقی
نَمَندَه.

اونا پگ شی بلده ریختندونِ خُون
دَ گمینِ میشینه

و یگدیگه خوره قد دام
شکار مونه.

دستای ازوا دَ انجامِ دَدونِ شرارتِ ۳
ماهرِ آسته؛

مامور و قاضی رشوت
طلبِ موکُنه

و قُدْرَتَمَنْدِ خَاهِشِ نَفْسِ خُو رِه
بَرْمَلَا مُوْگِيَه؛

دَ امزى رقم اونا ساخت-
و-بافت مونه.

بِهْتَرِيْنِ ازوا رقم خار آسته

۲۴

و دُرُسْتَكَا رْتَرِيْنِ ازوا بَدْتَرِ
از بُوْطَه هَاى خَا ر دَا ر.

روزی ره که پیره دارای ازوا اعلان
کده آمدنی یه، یعنی روزِ
جَزَاى ازوا؛

اینه، سرگردانی ازوا
نزدیک آسته.

⑤ د بِلَه رَفِیقْ خُو اِعتبار نَکُو

و د دوستِ نزدیک خُو
اِعتِماد نَدشته بَش؛

و درِگه دان خُو ره از کسی که

د بَغْل تُو خاو مُونه نِگاه
کُو،

⑥ چراکه باچه، آته ره بے حُرْمَت
مُونه،

دُختر دَ خِلافِ آبه خُو باله
مُوشه

و بیری دَ خِلافِ خُسرمادر خُو؛

دُشمونِ هر کس عِیالِ
خانه خود شی مُوشه.

لیکن ما سُون خُداوند توخ مُونم ⑦

و بَلدِه خُدای زِجات خُو
اِنْتَظارِ مِیکشُم

و خُدای مه دُعای مَره
مِیشَنوه.

پشیمانی و تَوَكُّلِ اور شَلِیم دَ خُدا

⑧ آی دُشمون مه، دَ بِلَه مه

خوشحالی نَكُو؛

اگرچه ما اُفتَدیم، لیکن ما

باله موشُم؛

اگرچه ما دَ تریکی میشینم،

لیکن خُداوند روشنی مه

مُوشه.

⑨ ما باید غَضَبِ خُداوند ره باله

کنم،

چراکه ما دَ ضِدِ اَزُو گُناه
کدیم،

تا غِیْتِیکه قضیه مَره فیصله کُنه

و قضاوت ره بِلدِه مه دَ
جای بیرِه.

اُو مَره بُر کده دَ روشنی میرِه

و ما عدالتِ اَزُو ره
مِینگرم.

اوخته دُشمون مه مِینگره (۱۰)

و شَرْمُ أَوْ رَهْمُ مَوْشَنَه،

چراکه اُو دَز مه گُفت:

”خُداوند، خُدای تُو کُجا

اَسْتَه؟“

چیمای مه سرنِگونی اَز و ره

مِینگره

و دَمزُو غَیت اُو رَقَمِ کِیلِ

کُوجهها پایمال مَوْشه.

ای اورشَلیم، روزی مِیه که ①

دیوالای تُو دُوباره آباد مَوْشه؛

دَ امزُو روز سرحد تُو تا
جای‌های دُور مِیرَسَه.

⑫ دَ امزُو روز از آشور و شارای
مِصر دَ پیشِ ازتُو مییه،

از مِصر گِرفته تا دریای
فَرات

و از یگ دریا تا دیگه دریا

و از یگ کوه تا دیگه
کوه.

⑬ زمی بخاطرِ باشنده های خُو

و بخاطرِ نتیجہ اعمالِ
ازوا بیرو مُوشه.

۱۳۴ خُداوندا، قوم خُو ره قد تیاق خُو
چوپونی کُو،

گله که دز تُو تعلق دَره

و دَ یگ جنگل، دَ مینکلِ زمینِ
سر سبز

تنها زندگی مُونه؛

بیلید که اونا دَ باشان و جلعاد

رقم روزای سابق بِچَرِه .

①۵ خُداوند مُوگیه: ” رقم روزای که

تُو از سرزمینِ مِصر بُر شُدِه

أمدی،

ما اُمُو رقم چیزای عَجیب

رِه دَ دُشْمون تُو نِشو

مِیدِیم . ”

①۶ مِلَّتْ ها ای رِه مِینگرِه

و قد تمامِ قُدْرَتِ خُو

شَرْمِنْدِه مُوشِه؛

أونا دِسْت خُو ره دَ بِلَه دان‌های خُو
میلَه

و گوشای ازوا گر مُوشه.

①۷ أونا خاک ره رِقْمِ مار

و رِقْمِ خَزِنْدَه‌های زمی
میلیسه؛

أونا قد ترس-و-لرز از قلعه‌های
خُو بُرو مییه؛

أونا قد ترس سُون
خُداوند، خُدای مو

میبه،

آرے، از تُو میترسه.

آیا خُدایی رقمِ از تُو آسته که گناه
ره بُبخشه

و از خطای باقیمنده قوم
خو تیر شنه؟

تُو قار خُو ره تا اَبَد نِگاه نَمونی،

چراکه تُو از مِهربانی-و-

بَخشش خوشحال

مُوشی.

١٩) تُو بَسْم دَ بِلَه اَزْمو رَحْم مُونِی

و خطای مو ره پایمال
مُوکُنِی

و تمامِ گُناه های مو ره دَ
چُقُورِی دریا پورته
مُونِی.

٢٠) تُو وفاداری ره دَ یَعْقُوب نِشو
مِیدی

و مُحَبَّتِ واقِعی ره دَ اِبْرَاهِیم،

امُو رَقْم که تُو دَ بابه کلونای مو

دَ زمانای سابقِ قَسَمِ خوردی.

سوال دارید؟ +1 807.700.6090

آزرگی © afghanbibles.org